

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 271/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Líviou Krňáčkovou, 29. augusta 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11 Cb 81/2008 z 2. júla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 65/2012 z 11. marca 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 30/2015 z 18. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Cb 81/2008 z 2. júla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 65/2012 z 11. marca 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 30/2015 z 18. mája 2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalovaného účastníkom konania, v ktorom sa voči nemu domáhala žalobkyňa – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], zaplata sumy 52 735,48 € a 7 335,85 € s príslušenstvom. Tieto peňažné nároky vyplývali z toho, že sťažovateľ ako konateľ po dobu výkonu tejto funkcie vybral z bankových účtov žalobkyne do pokladne spoločnosti finančné prostriedky v sume 69 173,21 €. Uplatnená suma 52 735,48 € tak predstavuje rozdiel, ktorý po odrátaní riadne preukázaných výdavkov spoločnosti mal sťažovateľ vrátiť žalobkyňi, pretože sa v pokladni nenachádzali a sťažovateľ ich vynaloženie nevedel preukázať. Sumu 7 335,85 € si žalobkyňa uplatňovala z titulu náhrady škody spôsobenú vynaložením jej finančných prostriedkov na účtovný audit a za účtovné služby, ktoré mali byť vykonané výlučne na podnet a v záujme sťažovateľa, avšak proti záujmom žalobkyne a jej spoločníkov. Vykonanie auditu bolo podľa žalobkyne nepotrebné.

3. O týchto nárokoch rozhodol okresný súd rozsudkom z 2. júla 2012, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobkyňi sumu 7 335,85 € s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok okresného súdu napadli podaním odvolania sťažovateľ a aj žalobkyňa. O odvolaniach rozhodol krajský súd rozsudkom z 11. marca 2014, ktorým zmenil odvolaniami napadnutý rozsudok okresného súdu. Krajský súd uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobkyňi spolu sumu 60 071,33 € s príslušenstvom. Krajský súd vydal následne opravné uznesenie sp. zn. 3 Cob 65/2012

z 31. marca 2014, ktorým opravil výrok rozsudku z 11. marca 2014 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobkyni sumu 60 067,30 € s príslušenstvom. Výsledná suma, na ktorú bol sťažovateľ zaviazaný, tak vznikla spočítaním sumy 52 735,48 € (chýbajúca pokladničná hotovosť, pozn.) po odpočítaní 4,03 €, ktorá bola žalobkyni už priznaná rozsudkom okresného súdu č. k. 11 Cb 81/2008-506 zo 7. marca 2011, a 7 335,85 € (z titulu náhrady škody za účtovný audit a za účtovné služby, pozn.).

4. Proti rozsudku krajského súdu z 11. marca 2014 v znení opravného uznesenia 31. marca 2014 podal sťažovateľ v zákonnej lehote dovolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu v znení opravného uznesenia zrušiť a vrátiť vec na nové konanie a zároveň žiadal o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia. Najvyšší súd vyhodnotil dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako správny, vydaný v súlade so zákonom. Na základe toho preto dovolanie sťažovateľa v zmysle § 243b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) rozsudkom sp. zn. 3 Obdo 30/2015 z 18. mája 2015 zamietol.

5. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti rozsiahlo argumentuje a poukazuje na nedostatky, ktorými sú napadnuté rozhodnutia podľa neho postihnuté. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje názor, že jeho námietky uvádzané v dovolaní boli relevantné a mali preto podstatný význam pre vec. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ namieta nedostatočné vysporiadanie sa s jeho argumentáciou vyjadrenou v dovolaní, ako aj nejasné vyjadrenia o tom, v ktorej časti bolo dovolanie neprípustné, pretože najvyšší súd použil slovné spojenie „*v podstate neprípustné*“.

6. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd rozhodoval o dvoch samostatných nárokoch (zaplatenie sumy 52 735,48 € a sumy 7 335,85 € s príslušenstvom, pozn.). Napriek tomu však krajský súd v napadnutom rozsudku z 11. marca 2014 spojil oba nároky do jednej sumy. Okrem toho sťažovateľ vníma rozsudok krajského súdu ako prekvapivý, pretože vec odlišne právne posúdil a odlišne vyhodnotil vykonané dôkazy, v dôsledku čoho zmenil rozsudok okresného súdu z 2. júla 2012. Sťažovateľovi bola zároveň odopretá možnosť prieskumu týchto

nových skutočností, ktoré okresný súd považoval z pohľadu merita veci za nevýznamné. Tým došlo podľa sťažovateľa k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania. Sťažovateľovi sa rozsudok krajského súdu javí ako svojvoľný, pretože z neho nie je zrejmé, na základe čoho dospel na rozdiel od okresného súdu k záveru, že nárok v časti nepreukázaných výdavkov je dôvodný. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že okresný súd túto skutočnosť posúdil odlišne, napriek tomu však krajský súd dôkazné bremeno v tejto otázke preniesol na sťažovateľa. Krajský súd zodpovednosť sťažovateľa ako konateľa postavil na argumente, že neunesol dôkazné bremeno použitia finančných prostriedkov vybraných z účtu žalobkyne. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu za arbitrárny, nedostatočne odôvodnený a zároveň prekvapivý.

7. Sťažovateľ okresnému súdu vyčíta, že rozhodnutie o dôvodnosti nároku na náhradu škody vo výške 7 335,85 € za účtovný audit a za účtovné služby bolo založené iba na nepodložených domnienkach. Sťažovateľ považuje rozsudok okresného súdu z 2. júla 2012 za nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnený.

8. Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, krajského súdu a okresného súdu, zároveň požaduje zrušenie napadnutých rozsudkov, ako aj náhradu trov konania v sume 363,79 €.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

14. Pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita zakotvená v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke predchádzajúceho vyčerpania všetkých procesných prostriedkov, ktoré právny poriadok sťažovateľovi na ochranu jeho práva poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd zasahoval za účelom ochrany ústavne zaručených základných práv a slobôd až v okamžiku, kedy ostatné orgány verejnej moci už nemajú v dispozícii prostriedky, ktorými by mohli protiústavný stav napraviť. Ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemohol, nemôže a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich

práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, I. ÚS 153/2010). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

15. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že nemá právomoc rozhodnúť o namietanom porušení označených práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, pretože ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa. Rovnako však ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc rozhodnúť ani o namietanom porušení označených práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu. Argumentácia sťažovateľa uplatnená v dovolaní je obdobná sťažnostnej argumentácii, ktorou sťažovateľ poukazuje na porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudok krajského súdu bol takisto vecne posúdený najvyšším súdom, ktorý rozhodoval o dovolaní podanom sťažovateľom. Pretože v tomto prípade bolo dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 OSP, najvyšší súd disponoval aj kasačnou právomocou (§ 243b OSP) vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

16. Existencia právomoci odvolacieho súdu a dovolacieho súdu na poskytnutie ochrany sťažovateľovi pred tvrdeným porušením jeho označených práv takto vylučuje právomoc ústavného súdu konať a rozhodnúť o podanej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu, pokiaľ ide o argumenty totožné s tými, ktoré sťažovateľ už uplatnil v dovolaní.

17. Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu výrazne zdôrazňuje ako ďalší osobitný argument skutočnosť, že odvolací súd svojvoľne spojil oba nároky uplatnené žalobcom do jednej sumy (60 067,30 € s príslušenstvom, pozn.). Tým mal uložiť vo výroku rozsudku sťažovateľovi povinnosť, ktorej sa žalobkyňa ani nedomáhala. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobkyňa sa domáhala voči sťažovateľovi ako bývalému konateľovi zaplataenia peňažnej sumy 7 335,85 € (škoda spôsobená vynaložením finančných prostriedkov za audit a účtovné služby) a 52 735,48 € (chýbajúce peňažné prostriedky v pokladni, ktorých použitie v prospech žalobkyne sťažovateľ nevedel preukázať). Išlo o finančné nároky žalobkyne voči sťažovateľovi ako jej bývalému konateľovi, ktoré vyplývali z právneho vzťahu medzi obchodnou spoločnosťou a konateľom. Krajský súd tak v prípade sťažovateľky rozhodol o predmete sporu, a teda v súlade s žalobným návrhom žalobkyne. Preto postup krajského súdu, ktorý vo výroku rozsudku z 11. marca 2014 a opravnom uznesení z 31. marca 2014 sčítal žalované sumy, nepredstavuje porušenie základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť je v tejto jej časti zároveň zjavne neopodstatnená.

19. Ústavný súd následne preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu. Dovolanie sťažovateľa smerovalo proti rozsudku krajského súdu z 11. marca 2014 v znení opravného uznesenia z 31. marca 2014, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa. Najvyšší súd v odôvodnení posúdil a zohľadnil skutočnosť, že krajský súd spočítal obidve požadované sumy a rozsudok posúdil osobitne pre obidva nároky.

Vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 7 335,85 € zhodnotil, že išlo potvrdenie rozsudku okresného súdu z 2. júla 2012, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd kvalifikoval tvrdenie sťažovateľa o prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP ako nedôvodné. Následne preskúmal najvyšší súd rozsudok krajského súdu v časti o zaplatenie 52 735,48 €, v ktorej išlo o zmenu rozsudku okresného súdu, a teda išlo o prípustné dovolanie. Najvyšší súd zhodnotiac závery krajského súdu v podstatnom uviedol:

„ Z predložených dôkazov je zjavné, že žalobca fakt, že žalovaný z bankových účtov vybral sumu 69 173,21 eur a reálne preukázal, že na vynaložené náklady spoločnosti použil sumu 16 437,73 eur, ktorú skutočnosť žalovaný nespochybnil žiadnym hodnoverným dôkazom. Jeho tvrdenie, že žalobca nepreukázal, že všetky výbery z bankových účtov uskutočnil iba žalovaný, s ktorou skutočnosťou sa odvolací súd nevysporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.), pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia označil za právne bezpredmetné. Je pravdou, že žalovaný bol jediným konateľom spoločnosti žalobcu a bolo jeho vecou a iba v jeho pôsobnosti, aby vykonával svoju pôsobnosť s poukazom na ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka s takou odbornou starostlivosťou, aby k bankovým účtom nemali prístup aj iné osoby. Tvrdenie žalovaného, že v pokladničnej knihe nie sú uvedené aj iné výdavky a že účtovníctvo bolo prepracované, žalovaný nepreukázal a bolo jednoznačne jeho vecou, aby inventarizáciou pokladne riadne zdokladoval účel a dôvod výberu finančných prostriedkov, ktoré z bankového účtu žalobcu vybraté boli. Odvolací súd správne s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 a § 135a Obchodného zákonníka uviedol, že konateľ spoločnosti za vzniknutú škodu zodpovedá bez ohľadu na jeho zavinenie.

Tvrdenie žalovaného v dovolaní, že žalobca nepreukázal vznik škody, že zo žaloby nie je zrejmy okamih vzniku škody a preto žalovaný nemohol preukázať súdu, že k vzniku škody nedošlo, keď škoda nevznikla, dovolací súd posúdil ako tendenčné a účelové. Fakt, keď z bankového účtu bola vybratá suma, čo žalovaný v podstate nepopiera, keď v dovolaní uviedol, že nie je zrejme, že všetky výbery boli uskutočnené výlučne žalovaným, potvrdzuje, že výberom z bankového účtu žalobcu a nepreukázaním na aký účel boli tieto finančné prostriedky použité, je dôkazom, že žalobcovi ako spoločnosti škoda vznikla. Bolo vecou žalovaného, ako konateľa spoločnosti, aby preukázal na čo boli tieto finančné prostriedky

použitú a keďže doposiaľ žalovaný žiadnym dokladom nepreukázal na čo chýbajúce finančné prostriedky boli použité, odvolací súd správne konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že za vzniknutú škodu nezodpovedá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ostatné uvádzané dôvody v dovolaní, pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú konateľom spoločnosti, s poukazom na zistený skutkový stav v súlade s ustanovením § 135 a § 135a Obchodného zákonníka považuje za bezpredmetné, rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vydané v súlade so zákonom, z ktorého dôvodu dovolanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.“

20. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu

rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

21. Vychádzajúc z uvedených mantinelov svojej právomoci preskúmal ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu a dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť. Najvyšší súd jasne a výstižne odôvodnil, na základe ktorých skutočností dospel k záveru o správnosti rozsudku krajského súdu. Jeho závery o tom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, a teda zodpovedá za chýbajúce peňažné prostriedky, a tým spôsobenú škodu, sú jednoznačne legitímne a opodstatnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Právny názor, ktorý najvyšší súd jasne vyjadril vo vzťahu zodpovednosti sťažovateľa za spôsobenú škodu, nie je svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Takéto závažné nedostatky však z rozsudku najvyššieho súdu rozhodne nevyplývajú. Rozsudok najvyššieho súdu je preto plne ústavne udržateľný.

23. V napadnutom rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu, pričom tento záver ústavného súdu sa vzťahuje na všetky základné práva, ktoré sťažovateľ označil v petite svojej sťažnosti

(právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie, právo vlastniť majetok a právo na ochranu majetku).

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie všetkých napadnutých rozsudkov a vrátenie vecí na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017